

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **APOGEO Esteem, a.s.**, znalecký ústav, se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8 – Karlín, IČ: 261 03 451, zastoupen JUDr. Martinem Abrahamem, advokátem, se sídlem Lazarská 11/6, Praha 2 – Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 8. 2017, č.j. MSP-40/2017-ORA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 8. 2017, č.j. MSP-40/2017-ORA-ROZ/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č.j. MSP-50/2015-OD-SZN/37 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 36/1967 Sb.“), kterého se měl dopustit tím, že porušil povinnost

stanovenou v ustanovení § 11 odst. 1 tohoto zákona, neboť v insolvenčním řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp.zn. 79 INS 13739/2014 podal znalecký posudek č. 927 – 124/2014 ze dne 11. 8. 2014 (dále jen „znalecký posudek“), jehož účelem bylo ocenění majetkové podstaty dlužníka Rezidence Kavčí Hory, a. s., IČ: 272 28 207, se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3, i přesto, že bylo možné důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k dlužníkovi jako účastníkovi insolvenčního řízení takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze objektivně pochybovat o jeho podjatosti.

- [2] Žalobce v podané žalobě nejprve napadenému rozhodnutí vytýkal vady řízení předcházející jeho vydání. V prvním žalobním bodě namítal, že nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení dle ustanovení § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že rozhodnutí ze dne 23. 11. 2016, č.j. MSP-50/2015-OD-SZN/19, kterým bylo zrušeno usnesení Ministerstva spravedlnosti ze dne 29. 7. 2016, č.j. MSP-50/2015-OD-SZN/11 o zastavení řízení, bylo vydáno po uplynutí zákonné subjektivní lhůty k jeho vydání, neboť pro začátek běhu této lhůty je rozhodné to, že daná informace byla správnímu orgánu dostupná a že ji kterákoli osoba správního orgánu z úřední činnosti mohla zjistit. Dle žalobce tak začala subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí o zrušení usnesení běžet dnem, kdy bylo do spisu vloženo usnesení o zastavení řízení, tedy dne 29. 7. 2016. Lhůta proto dle jeho názoru uplynula již dne 29. 9. 2016, přičemž rozhodnutí o zrušení usnesení bylo vydáno až dne 23. 11. 2016. Tím podle žalobce došlo k porušení čl. 2 odst. 3. Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
- [3] Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal podjatost rozkladové komise. Namítal, že rozkladová komise byla stejná jako ta, která projednávala podnět k zahájení přezkumného řízení dne 10. 10. 2016, a proto byly její členové dle ustanovení § 14 odst. 5 správního řádu vyloučeni z řízení, neboť se účastnili řízení v téže věci na jiném stupni. V této souvislosti žalobce odkázal na komentář JUDr. J. V., Ph.D., člena rozkladové komise ministra spravedlnosti. Rozkladová komise tak z tohoto důvodu nebyla usnášeníschopná, neboť všichni členové rozkladové komise, která projednala rozklad podaný dne 5. 1. 2017, byli dle ustanovení § 14 odst. 5 správního řádu z řízení o rozkladu vyloučeni. Žalobce dále uvedl, že tato rozkladová námitka, kterou podal již ve svém druhém doplnění rozkladu ze dne 21. 2. 2017, byla bez dalšího posouzena jako nedůvodná. Žalobce zdůraznil, že z důvodu alespoň částečně objektivního rozhodování musí být rozkladová komise nezávislá.
- [4] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nedodržení zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Namítal, že ministr spravedlnosti se v přezkumném řízení zabýval pouze věcnou nesprávností zrušeného usnesení o zastavení řízení, ačkoliv dle ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu měl posuzovat pouze zákonnost (soulad s právními předpisy). Žalobce v tomto směru odkázal na odbornou literaturu a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Napadeným rozhodnutím tak dle žalobce ministr nezákonně zasáhl do rozhodovací diskrece ministerstva.
- [5] V dalším (čtvrtém) žalobním bodě žalobce namítal nedostatečné dokazování ze strany ministerstva. Uvedl, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný založil svůj závěr o podjatosti žalobce pouze na tvrzení svědkyně K. M., jejíž svědecká výpověď byla učiněna v insolvenčním řízení a následně obstála i před Vrchním soudem v Praze. Žalobce namítal, že žalovaný nezkoumal správnost uvedených tvrzení, neboť podjatost či nepodjatost žalobce nebyla předmětem řízení před

insolvenčními soudy. Uvedl, že neměl možnost před insolvenčními soudy se ke svědecké výpovědi vyjádřit, namítat její nedůvěryhodnost a ovlivnit tak závěry soudů. Dále uvedl, že ve svědecké výpovědi se objevují zásadní nepřesnosti a zjevné nepravdy, které zpochybňují její důvěryhodnost. Namítal, že v průběhu řízení opakovaně navrhoval další důkazy – Etický kodex skupiny APOGEO Group, vzor pracovní smlouvy společnosti Apogeo, Směrnice zabezpečení informačních prostředků, svědecké výpovědi (J. J., MBA, Ing. P. T., P. Ž. a T. P.). Ministerstvo však tyto důkazy neprovedlo, nezjišťovalo tak všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, a postupovalo tak v rozporu ustanoveními § 2 a § 3 správního řádu.

- [6] V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že rozhodnutí o vyloučení znalce má konstitutivní charakter, nikoliv deklaratorní charakter, jak uváděl ministr. Uvedl, že odborná literatura (komentář k zákonu č. 36/1967 Sb., komentář ústavního soudce J. J. ze dne 26. 1. 2015 k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sp.zn. 21 Cdo 2616/2013) odůvodňuje závěr, že dokud není znalec z věci vyloučen orgánem, který ho k podání znaleckého posudku ustanovil, pak na něj musí být nahlíženo, jako by vyloučen nebyl. Namítal, že vyloučení znalce musí předcházet kvalifikované zhodnocení toho, zda vztah znalce dosahuje takové povahy a intenzity, že by neprovedl znalecký posudek v souladu se zákonem č. 36/1967 Sb. K takovému zhodnocení je však dle žalobce oprávněn jen ustanovující orgán – soud. V této souvislosti žalobce dále odkázal na obdobnou právní úpravu vyloučení soudců a přísedících dle ustanovení § 14 a § 15 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a zdůraznil princip, podle kterého není-li prokázán opak, je soudce považován za nestranného. Závěrem uvedl, že v předmětné věci nebyl soudem vyloučen pro podjatost, a proto nemohl spáchat přestupek dle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) předmětného zákona.
- [7] V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že ministři nebyl rozkladovou komisí předložen návrh na rozhodnutí. Uvedl, že ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu ukládá obligatorní náležitost projednání návrhu rozhodnutí v rozkladové komisi. V tomto směru žalobce uvedl, že rozklad byl ministerstvu doručen dne 31. 7. 2017, dne 1. 8. 2017 (s razítkem 2. 8. 2017) byl rozklad postoupen tajemnici rozkladové komise, dle zápisu z jednání rozkladové komise dne 3. 8. 2017 toto jednání začalo v 15:45 hod., ministr pak ve stejný den vydal napadené rozhodnutí, které elektronicky podepsal v 17:57 hod. Takto rychlý postup označil žalobce za nestandardní. V tomto směru zpochybnil, zda vůbec dne 3. 8. 2017 rozkladová komise zasedala. K prokázání svého tvrzení žalobce navrhoval provést důkaz svědeckými výpověďmi členů rozkladové komise.
- [8] Závěrem podané žaloby pak žalobce namítal nepřiměřenost a nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty. Uvedl, že žalovaný při ukládání pokuty nevzal v potaz skutečnost, že žalobce nikdy nebyl trestán a nebyla mu ani udělena výstraha (ačkoliv ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že ministerstvo tuto skutečnost správně vzalo do úvahy), když mu byla uložena pokuta v maximální možné výši. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007-135, uvedl, že při stanovení výše pokuty se správní orgán musí řídit obecnými principy správního trestání, ale také principy a pravidly pro trestnost trestných činů. Ministr v napadeném rozhodnutí nepřihlédl dle žalobce k době, která uplynula od spáchání přestupku (žalobce podal znalecký posudek dne 13. 8. 2014, ministr o pokutě rozhodl dne 3. 8. 2017), ačkoliv k tomu dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, přihlédnout měl. Uvedl, že řízení se vedlo téměř 3 roky, společenská škodlivost

přestupku tak klesla, což mělo být zohledněno. Žalovaný tak dle žalobce mimo jiné porušil Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto žalobce navrhoval, aby soud od uložené pokuty upustil, popř. ji snížil.

- [9] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [10] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K tvrzeným vadám řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzená nezákonnost řízení o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení nemůže být předmětem tohoto řízení, neboť rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení nabylo právní moci dne 29. 5. 2017 a nebylo napadeno správní žalobou; platí proto presumpce jeho správnosti.
- [11] K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v přezkumném řízení v rámci ústředního správního úřadu je ministr nadřízeným správním orgánem, zatímco ministerstvo je podřízeným správním orgánem, který vydává rozhodnutí v prvoinstančním řízení. Rozhodující skutečností, od které počíná běžet subjektivní prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, je proto podle názoru žalovaného časový okamžik, kdy se o nezákonnosti rozhodnutí podřízeného správního orgánu dozví ministr spravedlnosti jako nadřízený správní orgán. Touto objektivní skutečností bylo v daném případě sdělení ředitele odboru justičního dohledu ze dne 7. 10. 2016, č. j. MSP-50/2015-OD-SZN/17, ve kterém ředitel vyjádřil pochybnosti nad zákonností usnesení o zastavení řízení. Dvuměsíční subjektivní lhůta proto uplynula až dne 7. 12. 2016, zatímco rozhodnutí v přezkumném řízení bylo vydáno již dne 23. 11. 2016.
- [12] K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že žalobce podal námitku podjatosti rozkladové komise řádně a včas ve svém druhém doplnění rozkladu ze dne 21. 2. 2017, ani s námitkou, že tato námitka byla v napadeném rozhodnutí bez dalšího posouzena jako nedůvodná. Odkázal proto na body 42 až 49 napadeného rozhodnutí. Dodal, že v podání ze dne 21. 2. 2017 žalobce nenamítal podjatost členů rozkladové komise z důvodu jejího totožného složení při zasedáních ve dnech 10. 10. 2016 a 5. 1. 2017; v tomto podání pouze namítal, že mu nejsou známy informace ohledně složení rozkladové komise. Žalovaný uvedl, že na základě tohoto podání byl žalobci zaslán přípis Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 3. 2017, č. j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/4, jehož přílohou byl Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 10. 10. 2016 a Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 5. 1. 2017. Obsahem obou zápisů bylo mimo jiné přesné složení zasedající rozkladové komise. Žalobce po doručení tohoto přípisu nevznnesl námitku podjatosti členů rozkladové komise až do skončení řízení o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení, neboť ji podal až v rámci rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017, tedy nikoli řádně a včas. Závěrem uvedl, že nezávislost rozkladové komise zajišťuje zejména její složení, neboť se skládá převážně z odborníků, kteří nejsou zaměstnanci ministerstva.
- [13] Ke třetímu žalobnímu bodu pak žalovaný uvedl, že podmínka, že v přezkumném řízení je přípustným důvodem pro zrušení rozhodnutí pouze jeho nezákonnost, byla splněna, neboť důvodem pro zrušení usnesení byla skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti v obecné rovině chybně vyložilo pojem vyloučení znalce podle ustanovení § 11 zákona č. 36/1967 Sb., v důsledku čehož stanovilo pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) téhož zákona podmínku, která z platné právní úpravy nevyplývá. V rozhodnutí o zrušení usnesení tak byl vytknut obecně vadný výklad

neurčitěho právního pojmu, jenž způsobuje nezákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 240/2014-35).

- [14] Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že povinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci není absolutní a je korigována zásadou procesní ekonomie. Úkolem správních orgánů je zjistit takové skutečnosti, které jsou relevantní pro předmět řízení, a to do takové míry, že ohledně zjišťovaného skutkového stavu již nejsou další rozumné pochybnosti. Správní orgán má přitom povinnost volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci rychle a hospodárně, bez provádění nadbytečných důkazů. V posuzované věci byly stěžejní objektivní skutečnosti, tj. existující personální vazby a skutečnost, že předmětný znalecký posudek byl podepsán J. J. Žalovaný dále odkázal na body 60 až 79 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že zjištěný skutkový stav nemohl zpochybnit ani žádný žalobcem navrhovaný důkaz. Dodal, že všechny žalobcovy námítky a navrhované důkazy byly již dříve v řízení předloženy a všechny byly náležitě vypořádány, přičemž odmítnutí provedení důkazů bylo řádně odůvodněno (viz body 82 až 89 napadeného rozhodnutí).
- [15] K pátému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na body 50 až 56 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobcem odkazovaný komentář výslovně odlišuje mezi vyloučením znalců a tlumočnicků pro civilní soudní řízení, které je konstruováno podle stejného principu jako vyloučení soudců, a vyloučením znalců a tlumočnicků dle zákona č. 36/1967 Sb. Žalobcem citovaná část komentáře k ustanovení § 11 předmětného zákona navíc výslovně uvádí, že toto ustanovení stanoví zákaz vypracování posudku nebo překladu, shledá-li znalec nebo tlumočnick důvody své podjatosti. Skutečnost, že další postup vyplývá z rozhodnutí ustanovujícího orgánu, neznamená nic jiného než to, že pokud ustanovující orgán po splnění informační povinnosti znalce o důvodech jeho podjatosti dle ustanovení § 11 odst. 2 předmětného zákona, popř. po podání námítky podjatosti, nerozhodne o vyloučení, resp. rozhodne o zamítnutí námítky podjatosti, má znalec povinnost posudek odevzdat. Takový postup ale dle žalovaného nijak neomezuje absolutní zákaz podání posudku v případě existence důvodů podjatosti stanovený v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. K odkazu žalobce na komentář ústavního soudce žalovaný uvedl, že citovaná pasáž se týká vyloučení znalců dle ustanovení § 17 občanského soudního řádu.
- [16] K šestému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 3. 8. 2017, ze kterého vyplývá datum a místo jednání komise, složení rozkladové komise, ale zejména skutečnost, že tato projednala předmětný rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí a přijala doporučení rozhodnutí. Dále uvedl, že „nestandardně krátký čas“, za který bylo napadené rozhodnutí navrženo, projednáno rozkladovou komisí a vydáno ministrem spravedlnosti, není „vadou“, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce nebyl v řízení zkrácen na svých procesních právech, neboť dne 19. 7. 2017 nahlédl do spisu, rozklad podal žalobce v posledním dni lhůty k podání rozkladu, doplnil jej podáním doručeným dne 2. 8. 2017, přičemž toto doplnění bylo v napadeném rozhodnutí bráno v potaz.
- [17] K námitce ohledně nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že shledal uloženou pokutu za přiměřenou a adekvátní. K odkazům na principy trestního práva pak uvedl, že tuto zásadu nelze aplikovat absolutně, přičemž odkazované ustanovení trestního zákoníku je právní úpravou, která reagovala na případy zdlouhavých trestních řízení spojených s určitými neodůvodněnými průtahy a s uplynutím značné doby od spáchání trestního činu. V daném případě však

nelze dle žalovaného považovat dobu projednávání předmětného správního deliktu za nepřiměřeně dlouhou.

- [18] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [19] Dne 26. 11. 2015 byl Ministerstvu spravedlnosti doručen podnět Městského státního zastupitelství v Praze z insolvenčního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 79 INS 13739/2014 ve věci dlužníka Rezidence Kavčí Hory a. s., týkající se žalobce. Přílohou tohoto podnětu bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2015, č.j. MSPH 79 INS 13739/2014-B-148, a usnesení Vrchního soudu v Praze, č.j. 4 VSPH 646/2015-B233, ze kterých vyplývalo, že žalobce provedl ocenění majetkové podstaty dlužníka, ač byl vůči němu podjatý.
- [20] Dne 20. 1. 2016 bylo proto správním orgánem I. stupně vydáno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb. Dne 29. 7. 2016, pod č.j. MSP-50/2015-OD/SZN/11, a toto řízení bylo usnesením poznamenaným do spisu podle ustanovení § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno. Usnesení bylo odůvodněno tak, že skutek, který byl spáchán, není správním deliktem; podmínkou uložení sankce dle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb. bylo podle orgánu I. stupně vyloučení znaleckého ústavu z projednávané věci, přičemž pojem „vyloučení“ vykládal jako procesní úkon orgánu, který znalecký ústav ustanovil. Takový úkon ale Městský soud v Praze neučinil.
- [21] Dne 23. 11. 2016 bylo rozhodnutím ministra spravedlnosti č.j. MSP-50/2015-OD-SZN, ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno usnesení o zastavení řízení a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla skutečnost, že usnesení bylo vydáno v rozporu s právními předpisy; správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když chybně dovodil, že jsou dány důvody pro zastavení řízení. Ministr uvedl, že skutečnost, že orgán, který znalecký ústav v řízení ustanovil, nevydal procesní rozhodnutí o vyloučení znaleckého ústavu, nebyla pro naplnění znaků objektivní stránky předmětného správního deliktu podstatná. Případné rozhodnutí o vyloučení by totiž bylo pouze rozhodnutím deklaratorním, nikoli konstitutivním.
- [22] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 29. 5. 2017, č.j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/5, zamítnut a rozkladem napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [23] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017 byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb., kterého se měl dopustit tím, že porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 11 odst. 1 tohoto zákona, neboť v insolvenčním řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp.zn. 79 INS 13739/2014 podal znalecký posudek, jehož účelem bylo ocenění majetkové podstaty dlužníka Rezidence Kavčí Hory, a. s., tj. podal znalecký posudek přesto, že bylo možné důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k dlužníkovi jako účastníkovi insolvenčního řízení takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze objektivně pochybovat o jeho podjatosti.
- [24] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že k závěru o podjatosti žalobce dospěl na základě následujících skutečností: statutární orgán J. J., MBA, je ode dne 23. 6. 2014 předsedou představenstva žalobce a zároveň je ode dne 25. 5. 2006 jednatelem a

jedním ze společníků přihlášeného věřitele SMART Office & Companies, s.r.o., se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3, IČ: 272 52 841 (dále jen „SOC“), v předmětném insolvenčním řízení. Dále žalobce spadá společně se společností APOGEO s. r. o., se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8, IČ: 276 61 237 a APOGEO Audit, s. r. o., se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8, IČ: 271 97 310, mezi společnostmi, které jsou majoritně ovládané společností APOGEO Group, SE, ve které funkci předsedy představenstva vykonává J. J. (den vzniku funkce: 23. 6. 2014, den vzniku členství: 22. 12. 2011) a funkci předsedy dozorčí rady vykonává ode dne 23. 6. 2014 T. P., tj. osoba, která dle výpovědi dlužníka učiněné v průběhu insolvenčního řízení patří do týmu nejbližších odborných poradců dlužníka, přičemž všechny tyto společnosti mají i stejné sídlo. Správní orgán dále vycházel ze skutečnosti, že přihlášku pohledávky do předmětného insolvenčního řízení věřitele SOC podal a podepsal jako statutární orgán J. J. Žádost o prodloužení lhůty ke zpracování znaleckého posudku za žalobce jako předseda představenstva rovněž podal a podepsal J. J.. A znalecký posudek podaný v předmětném insolvenčním řízení je sestaven a vlastnoručně podepsán opět J. J. (a dalšími osobami). Správní orgán I. stupně dále podrobně citoval z usnesení Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze ohledně podjatosti žalobce ve vztahu k dlužníkovi a konstatoval skutečnosti zjištěné z obchodního rejstříku.

- [25] Správní orgán I. stupně dále v odůvodnění odmítl provedení navržených svědeckých výpovědí s tím, že tyto by nemohly zpochybnit skutečnosti o nepochybném propojení subjektů znaleckého ústavu a věřitele. Dále dospěl k závěru, že žalobce se předmětného správního deliktu dopustil vědomě, neboť skutečnost, pro kterou nesměl žalobce podat posudek (tj. vzájemná propojenost znaleckého ústavu a jednoho z věřitelů), mu musela být v době, kdy byl k podání posudku Městským soudem v Praze ustanoven, v době jeho zpracování i podání, nepochybně známa.
- [26] K výši uložené pokuty správní orgán uvedl, že znalecký ústav si musel být vědom své povinnosti odmítnout podání posudku z důvodu pochybnosti o jeho nepodjatosti, jakož i povinnosti neprodleně oznámit skutečnosti, pro které je vyloučen. Byl tak porušen zájem chráněný zákonem č. 36/1967 Sb., jímž je řádný výkon znalecké činnosti v řízení před orgánem veřejné správy. Toto porušení shledal správní orgán jako závažné a uvedl, že míra závažnosti odůvodňuje uložení pokuty ve výši 200.000 Kč. Správní orgán dále přihlédl k ekonomické situaci žalobce. Zdůraznil, že sankce má plnit funkci represivní a preventivní. Vycházel rovněž ze skutečnosti, že žalobce za porušení povinností stanovených zákonem č. 36/1967 Sb. byl postihován poprvé a že mu v minulosti nebyla udělena výstraha podle ustanovení § 25d téhož zákona. Uvedl však, že s ohledem závažnost deliktního jednání se jeví jako přiměřenou a nelikvidační pokuta na samé horní hranici zákonného rozpětí.
- [27] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 31. 7. 2017 rozklad, který dne 1. 8. 2017 doplnil. V rozkladu žalobce uplatňoval obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [28] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017 byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [29] K námitce nezákonnosti řízení předcházejícího rozhodnutí ministr uvedl, že tvrzená nezákonnost řízení o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení nemůže být předmětem tohoto řízení, neboť rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o

zrušení usnesení o zastavení nabylo právní moci dne 29. 5. 2017 a platí presumpce jeho správnosti.

- [30] K námitce podjatosti rozkladové komise ministr uvedl, že žalobce se o této skutečnosti dozvěděl dne 3. 4. 2017, kdy mu byl doručen přípis ministerstva ze dne 27. 3. 2017, jehož přílohou byly zápisy z jednání rozkladové komise ze dne 10. 10. 2016 a ze dne 5. 1. 2017. Rozhodnutí o rozkladu bylo vydáno dne 29. 5. 2017, žalobce tak měl na uplatnění této námitky přes dva měsíce, učinil-li tak až v tomto rozkladu, neučinil tak „bez zbytečného odkladu“, a proto k této námitce nelze přihlídnout. Námitkou podjatosti se proto ministr zabýval pouze jako neformálním podnětem. K samotné podjatosti pak odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2012, č.j. 6A 146/2012-103, z něhož vyplývá, že členové rozkladové komise nejsou úředními osobami příslušného správního úřadu, a proto je nelze považovat za „úřední osoby účastníci se řízení v téže věci na jiném stupni.“ Uvedl, že rozkladová komise předkládá ministru pouze návrh rozhodnutí, kterým on není vázán.
- [31] K námitkám k výkladu pojmu „vyloučení“ dle zákona č. 36/1967 Sb. ministr uvedl, že vyloučení znalce podle předmětného ustanovení § 11 je právní skutečností, která nastává v důsledku existence takového poměru znalce k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, který je způsobilý založit pochybnost o jeho podjatosti. Rozhodnutí o vyloučení znalce (znaleckého ústavu) podle odst. 2 tohoto ustanovení je deklaratorním, tj. nezakládá žádná hmotná subjektivní práva ani neukládá hmotněprávní povinnosti, které tu předtím nebyly, nýbrž pouze potvrzuje právní skutečnost, která již dříve nastala. Pro naplnění skutkové podstaty uvedené v tomto ustanovení je tak dle ministra rozhodný faktický stav odůvodněný konkrétními skutkovými okolnostmi, které mohou zpochybňovat podání nestranného a odborného znaleckého posudku znaleckým ústavem, a nikoliv existence procesního rozhodnutí, kterým byl tento faktický stav deklarován.
- [32] K námitkám ohledně nesplnění podmínek podjatosti dle předmětného zákona ministr uvedl, že k dosažení takového faktického stavu (pochybnost o podjatosti znalce) postačuje pouhé subjektivní podezření o podjatosti odůvodněné konkrétními objektivními okolnostmi. K tomu ministr odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp.zn. I.ÚS 371/04. Na požadavek nestrannosti znalce dle ustanovení § 11 zákona č. 36/1967 Sb. pak navazuje právě ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) téhož zákona. Ministr uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel z podkladů Městského státního zastupitelství v Praze (rozhodnutí Městského soudu v Praze a Vrchního soudu, výpověď paní K. M.), ze spisu insolvenčního řízení dlužníka vedeného pod sp. zn. MSPH 79 INS 13739/2014 před Městským soudem v Praze a z údajů z obchodního rejstříku. Uvedl, že žalobce, prostřednictvím předsedy představenstva J. J., podal znalecký posudek v předmětném insolvenčním řízení, ačkoli si musel být vědom skutečnosti, že jedním z přihlášených věřitelů je společnost SOC, ve které funkci jejího jednatele vykonává rovněž J. J. Osoba mající přímý vliv na žalobce, který v rámci znalecké činnosti má postupovat nestranně a nezávisle, měla tedy majetkový zájem na výsledku insolvenčního řízení, totiž na výši majetkové podstaty, jejíž zjištění bylo úkolem předmětného znaleckého posudku. Žalobce na danou okolnost v rozporu s ustanovením § 11 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb. neupozornil a znalecký posudek, u kterého panovala pochybnost o jeho podjatosti, insolvenčnímu soudu podal. Podjatost žalobce pak ministr vyvozoval zejména z přímého a faktického vlivu J. J. na žalobce jako zpracovatele znaleckého posudku, jehož obsah

ovlivní výsledek insolvenčního řízení. Tato objektivní okolnost pak byla zesílena i tím, že J. J. byl zároveň uveden jako osoba, které ke znaleckému posudku podá případné vysvětlení. K Etickému kodexu, Vzoru pracovních smluv a dalším dokumentům ministr uvedl, že jejich existence nemůže zaručit jejich dodržování, a ani zajistit dodržování zákonných povinností dle zákona č. 36/1967 Sb. Ke svědecké výpovědi paní K. M. pak ministr dodal, že Městský soud v Praze označil tuto osobu za „nekompetentní“ k výkonu funkce statutárního orgánu dlužníka, nepochybnil ovšem její důvěryhodnost z hlediska podání svědecké výpovědi před soudem. Tato výpověď dle ministra obstála před insolvenčním soudem a byla stěžejním podkladem pro jeho rozhodnutí; rovněž odvolací soud dospěl k závěru, že tato výpověď je důvěryhodná. Dodal, že předmětná výpověď byla pouze jedním z důkazů o personální propojenosti zakládající podjatost žalobce, neboť ta vychází rovněž ze skutečností zřejmých z obchodního rejstříku.

[33] K námitce nevypořádání se s navrženými důkazy ministr uvedl, že návrh na doplnění dokazování byl správnímu orgánu I. stupně doručen až dne 3. 7. 2017 (pouze jeden den před vydáním prvostupňové rozhodnutí), ačkoliv lhůta pro vyjádření k podkladům rozhodnutí uplynula dne 30. 6. 2017. Ve vztahu k nově navrženým svědeckým výpovědím (pan Ž., pan P., pan H.) ministr uvedl, že vzhledem k tomu, že orgán I. stupně nade vši důvodnou pochybnost prokázal, že žalobce svým jednáním spáchal delikt dle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb., na základě na základě objektivních skutečností uvedených výše, v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení dle ustanovení § 6 správního řádu ke zjištění stavu věci nebylo třeba provádět žalobcem navržené důkazy. Uvedl, že žádný navrhovaný důkaz nemůže zjištěný skutkový stav zpochybnit, neboť ten je založen na objektivních skutečnostech, zejména existujících personálních vazbách a na skutečnosti, že předmětný znalecký posudek je podepsán J. J. Předmětné návrhy důkazy tak byly odmítnuty z důvodu nadbytečnosti.

[34] K námitce ohledně nepřiměřenosti uložené pokuty ministr uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval podle příslušných hmotně právních i procesně právních předpisů a při úvaze o výběru druhu sankce i její výši se jimi náležitě řídil, když zohledňoval represivní a preventivní funkci ukládané sankce a s tím spojený požadavek její dostatečné intenzity. V prvostupňovém rozhodnutí se rovněž zabýval materiální stránkou předmětného deliktu, když uvedl, jaký je zájem chráněný předmětným ustanovením, tj. řádný výkon znalecké činnosti, a jakým způsobem došlo jednáním žalobce k ohrožení či porušení tohoto zákonem chráněného zájmu, a intenzitou porušení chráněného zájmu, kterou odvodil mimo jiné z konkrétní skutečnosti, že podání předmětného posudku mohlo vést k ovlivnění průběhu předmětného insolvenčního řízení velkého rozsahu, a narušit tak jeho řádný průběh a tím případně porušit zájmy věřitelů dlužníka atd. Správní orgán I. stupně rovněž přihlédl k majetkovým poměrům žalobce a dospěl k závěru, že výši uložené pokuty vzhledem k ekonomické situaci žalobce nelze považovat za nepřiměřeně tvrdou či likvidační. Dle ministra nadto žalobce ani nenamítal, že by pro něj byla uložena sankce likvidační. Dále uvedl, že dosavadní bezúhonnost žalobce nelze považovat za skutečnost, která sama o sobě vylučuje, aby mu byla uložena pokuta v maximální výši, neboť to nevyplývá z žádného ustanovení zákona č. 36/1967 Sb. ani z obecných principů trestání.

[35] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [36] Žalovaný s projednáním věci bez jednání souhlasil, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [37] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [38] Podle ustanovení § 11 zákona č. 36/1967 Sb., v rozhodném znění: *„(1) Znalec (tlumočník) nesmí podat posudek (provést tlumočnický úkon), jestliže lze mít pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o jeho nepodjatosti.*
(2) Jakmile se znalec (tlumočník) dozví o skutečnostech, pro které je vyloučen, oznámí to neprodleně; stejnou povinnost mají i účastníci řízení. O tom, zda znalec (tlumočník) je vyloučen, rozhoduje orgán, který jej pro podání posudku (tlumočnický úkon) ustanovil.
(3) O tom, kdy znalec (tlumočník) může odeprít podání posudku (překlada) a kdy mu nemůže být podání posudku (překlada) uloženo, platí pro jednotlivé druhy řízení obdobně ustanovení o svědcích.“
- [39] Podle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) téhož zákona: *„Ústav se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 11 podá znalecký posudek ve věci, z níž byl jako ústav vyloučen.“*
- [40] Podle ustanovení § 25b odst. 3 téhož zákona: *„Za přestupek podle odstavce 1 písm. b), f), g) nebo h) lze uložit pokutu do 100 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. a), c), d) nebo e) pokuta do 200 000 Kč nebo vyškrtnutí ze seznamu znaleckých ústavů. Za přestupek podle odstavce 2 se uloží pokuta do 400 000 Kč.“*
- [41] Podle ustanovení § 25b odst. 4 téhož zákona: *„Při určení druhu a výměry správního trestu ústavu se přihlédne též ke skutečnosti, zda již v minulosti byla ústavu udělena výstraha podle § 25d.“*
- [42] Žalobce v podané žalobě nejprve v žalobních bodech 1 až 3 vytýkal vady řízení předcházející jeho vydání. V prvním žalobním bodě namítal, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení dle ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu. Ve druhém žalobním bodě pak namítal podjatost rozkladové komise v tom smyslu, že její složení bylo stejné v době, kdy projednávala podnět k zahájení přezkumného řízení dne 10. 10. 2016, jakož i v době, kdy projednávala rozklad žalobce podaný dne 5. 1. 2017 (všichni její členové tak byli vyloučeni dle ustanovení § 14 odst. 5 správního řádu). Ve třetím žalobním bodě pak žalobce namítal nedodržení zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, neboť se ministr spravedlnosti zabýval věcnou nesprávností zrušeného usnesení o zastavení řízení, ačkoliv měl posuzovat pouze zákonnost (soulad s právními předpisy).
- [43] Ke všem těmto bodům soud v souhrnu uvádí, že žalobce zde napadal nezákonnost řízení o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení ve zkráceném přezkumném řízení. Tyto vady nemohou být dle názoru soudu předmětem nynějšího řízení, neboť rozhodnutí o rozkladu žalobce proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 29. 5. 2017, přičemž toto rozhodnutí ze strany

žalobce nebylo napadeno správní žalobou. Uplatní se tak zde presumpce správnosti tohoto rozhodnutí. Tyto žalobní body jsou tak v nyní projednávané věci zcela irelevantní.

- [44] V tomto směru si soud pro jistotu dovoluje odkázat na výše uvedený přehled správního řízení, zejména na body [20] až [23] tohoto rozsudku. Stručně lze průběh řízení shrnout tak, že dne 20. 1. 2016 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání předmětného správního deliktu. Usnesením ze dne 29. 7. 2016 pak bylo zastaveno. Rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 23. 11. 2016 však bylo toto usnesení o zastavení řízení ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Žalobce napadl rozhodnutí ministra spravedlnosti rozkladem, který byl rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 29. 5. 2017 zamítnut. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 4. 7. 2017 rozhodnutí ve věci, kterým žalobci uložil pokutu za předmětný správní delikt; toto rozhodnutí žalobce napadl rozkladem, který byl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017 zamítnut.
- [45] Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že veškeré námitky uvedené v žalobních bodech 1 až 3 jsou pro nyní projednávanou žalobu bezpředmětné, neboť se týkají sice řízení a rozhodnutí, které předcházely vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nicméně se jedná o rozhodnutí samostatná a především samostatně způsobilá soudního přezkumu, ke kterému však nedošlo, a proto již nyní nelze jejich zákonnost a správnost rozporovat a přezkoumávat. Tento závěr platí bez dalšího, přičemž skutečnost, že se žalovaný ve svém rozhodnutí těmito rozkladovými námitkami zabýval a vypořádal je, nemůže nic na posouzení celé věci změnit, i kdyby je žalovaný posoudil nesprávně, neboť tak učinil zcela zjevně nad rámec meritů věci.
- [46] Námitka týkající se podjatosti rozkladové komise byla formulována velmi obecně, a tudíž i s možným přesahem do právě projednávaného řízení. Zde však soud považuje za podstatné, že žalovaný se s touto námitkou náležitě vypořádal tak, že žalobci byl dne 27. 3. 2017 (tj. v rámci řízení o rozkladu pro rozhodnutí ministra spravedlnosti o zrušení usnesení o zastavení řízení) zaslán přípis, jehož přílohou byl Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 10. 10. 2016 a Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 5. 1. 2017, tj. materiál dokládající přesné složení rozkladové komise. Žalobce však již v průběhu tohoto řízení žádnou námitku ve vztahu ke členům rozkladové komise nevznášel, avšak uplatnil ji až v rámci rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 7. 2017, a tedy dle žalovaného a dle soudu nikoli řádně a především nikoli včas.
- [47] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal nedostatečné dokazování s tím, že závěry správních orgánů byly učiněny pouze na základě tvrzení svědkyně K. M. v rámci insolvenčního řízení, které však neměl možnost zpochybnit. V této souvislosti namítal, že v průběhu řízení navrhoval další důkazy, které však nebyly provedeny.
- [48] Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným, neboť dospěl k závěru, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně odůvodnil dokazování velmi podrobně. Za stěžejní důkazní prostředky lze nepochybně označit usnesení Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, z nichž vyplynuly skutečnosti dosvědčující existující personální vazby mezi žalobcem a dlužníkem v insolvenčním řízení, resp. jeho věřitelem, a to zejména skrze osobu J. J., který předmětný znalecký posudek rovněž podepsal, a osobu T. P., čemuž nasvědčovalo také to, že všechny zúčastněné společnosti mají sídlo na stejné adrese.
- [49] Správní orgán I. stupně velmi podrobně ve svém rozhodnutí označil veškeré rozhodné skutečnosti: 1.) statutární orgán žalobce J. J. je ode dne 23. 6. 2014 předsedou

představenstva žalobce a zároveň je ode dne 25. 5. 2016 jednatelem a jedním ze společníků přihlášeného věřitele SOC v předmětném insolvenčním řízení; 2.) žalobce spadá společně s dalšími společnostmi mezi společnosti, které jsou majoritně ovládané společností APOGEO Group, SE, ve které funkci předsedy představenstva vykonává opět J. J. a funkci předsedy dozorcí rady T. P., tj. osoba, která dle výpovědi dlužníka učiněné v průběhu insolvenčního řízení patří do týmu nejbližších odborných poradců dlužníka; 3.) všechny tyto společnosti mají i stejné sídlo; 4.) přihlášku pohledávky do předmětného insolvenčního řízení věřitele SOC podal a podepsal statutární orgán J. J.; 5.) žádost o prodloužení lhůty ke zpracování znaleckého posudku za žalobce jako předseda představenstva podal a podepsal J. J.; 6.) předmětný znalecký posudek je sestaven a vlastnoručně podepsán mimo jiné i J. J..

[50] Lze konstatovat, že správní orgán I. stupně nevycházel pouze z tvrzení svědkyně v rámci insolvenčního řízení, ale obsáhle ohledně podjatosti žalobce ve vztahu k dlužníkovi citoval z usnesení Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, a také zjišťoval skutečnosti z obchodního rejstříku.

[51] K předmětné svědecké výpovědi pak lze dodat, že Městský soud v Praze sice tuto označil jako „nekompetentní“ k výkonu funkce statutárního orgánu dlužníka, nijak však nezpochybnil důvěryhodnost její výpovědi před soudem. V tomto směru lze jakou lichou odmítnout námitku žalobce, že neměl možnost tuto svědeckou výpověď zpochybnit, neboť právě díky personálnímu propojení s dlužníkem SOC skrze osobu J. J. (až do dnešního dne představenstva žalobce a zároveň jednatelem a jeden ze společníků přihlášeného věřitele společnosti SOC) tak nepochybně mohl učinit. Za podstatnou soud považuje tu skutečnost, že předmětná výpověď obstála před insolvenčními soudy, které ji vzaly jako stěžejní podklad pro svá rozhodnutí, přičemž soud opětovně zdůrazňuje, že tato svědecká výpověď byla pouze jedním z důkazů o personálním propojení, jež založilo pochybnosti o podjatosti žalobce.

[52] Dle soudu z výše uvedeného vyplývá, že žalobce, prostřednictvím předsedy představenstva J. J., podal znalecký posudek v předmětném insolvenčním řízení, a to za situace, kdy si musel být vědom té skutečnosti, že jedním z přihlášených věřitelů je i společnost SOC, ve které funkci jednatele vykonává právě předseda představenstva žalobce J. J. Žalobce tak dle názoru soudu nemohl dostát své zákonné povinnosti znalce postupovat nestranně a nezávisle, neboť osoba mající přímý vliv na žalobce měla zároveň majetkový zájem na výsledku insolvenčního řízení, který mohla právě skrze předmětný znalecký posudek výrazně (co se týče majetkové podstaty dlužníka) ovlivnit. Tato základní a dle názoru soudu bohatě postačující okolnost pak byla rovněž znásobena tím, že J. J. znalecký posudek osobně podepsal a zároveň byl uveden jako osoba, která ke znaleckému posudku podá případné vysvětlení.

[53] Soud dále uvádí, že správní orgány dostatečně srozumitelně a přezkoumatelně uvedly, proč nepovažovaly za vhodné a účelné provádět žalobcem navrhované důkazy. V tomto směru dostaly povinností vyplývajícím pro ně z judikatury správních soudů, tj. že není nutné provádět všechny navrhované důkazy, ale je nutné jejich neprovedení dostatečně zdůvodnit.

[54] K Etickému kodexu skupiny APOGEO Group, vzoru pracovní smlouvy společnosti Apogeo a zabezpečení informačních prostředků, žalovaný uvedl, že tyto dokumenty samy o sobě nemohou zajistit jejich dodržování, ani zajistit dodržování zákonných povinností

dle zákona č. 36/1967 Sb. Ve vztahu k provedení svědeckých výpovědí správní orgán I. stupně uvedl, že tyto by nemohly zpochybnit skutečnosti o nepochybném propojení subjektů znaleckého ústavu a věřitele. Žalovaný pak k nově navrženým svědeckým výpovědím dodal, že bylo nade vší pochybnosti prokázáno spáchání správního deliktu dle ustanovení § 25b odst. 1 písm. d) zákona č. 36/1967 Sb., přičemž tyto návrhy důkazů shledal s ohledem na zásadu hospodárnosti a rychlosti za nadbytečné, neboť by nemohly nijak zpochybnit skutkový stav, který je založen na objektivních okolnostech (zejména na existujících personálních vazbách a na skutečnosti, že znalecký posudek je podepsán J. J.).

[55] Soud se z výše uvedeným hodnocením žalobcem navrhovaných důkazů ztotožnil. Zároveň však považuje za vhodné uvést, že zásada rychlosti a hospodárnosti správního řízení nikdy nemůže převážet nad zásadou materiální pravdy, tj. nad povinností zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě však soud nedospěl k závěru, že by správní orgány při provádění, resp. neprovedení důkazů porušily ustanovení § 2 a § 3 správního řádu, jak namítal žalobce, neboť skutkový stav věci zjistily dostatečně a opřely jej zejména o objektivní okolnosti (personální vazby snadno zjistitelné z obchodního rejstříku; úkony v insolvenčním řízení), které nemohly být z logiky věci žádným z žalobcem navrhovaných důkazů zpochybněny, a proto je nebylo třeba v řízení provádět, což zároveň správní orgány náležitě ve svých rozhodnutích odůvodnily. Rovněž pak nemohlo být těmito důkazy zpochybněno, že žalobci musela být skutečnost, pro kterou nesměl podat v předmětném řízení znalecký posudek (vzájemná propojenost znaleckého ústavu a jednoho z věřitelů), velmi dobře známa již v době, kdy byl k podání posudku Městským soudem v Praze ustanoven, jakož i v době jeho zpracování a podání.

[56] V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že rozhodnutí o vyloučení znalce má konstitutivní, nikoliv deklaratorní charakter, přičemž vyloučení znalce musí předcházet kvalifikované zhodnocení toho, zda vztah znalce dosahuje takové povahy a intenzity, že by neprovedl znalecký posudek v souladu se zákonem č. 36/1967 Sb., avšak k takovému zhodnocení je oprávněn jen ustanovující orgán – soud.

[57] Soud neshledal důvodným ani tento žalobní bod, neboť se neztotožnil se závěrem žalobce, že měl být nejdříve vyloučen příslušným insolvenčním soudem a až poté, kdyby podal znalecký posudek, tak mohl být sankcionován ze strany žalovaného.

[58] Soud dospěl k závěru, že v případě podjatosti se jedná o „právní skutečnost“, do jisté míry je to faktický stav. Dle názoru soudu vyloučení znalce soudem má za účel ochránit pouze předmětné konkrétní řízení bez jakýchkoliv dopadů na znalce, zatímco potrestání znalce dle zákona č. 36/1967 Sb. ze strany žalovaného má význam obecnější a dopadá zejména na znalce. Lze také dospět k závěru, že i smysl podjatosti je v daných situacích jiný. V insolvenčním řízení je dán zájem na správném a zákonném rozhodnutí, zatímco u správního deliktu je podjatost (jako určitý stav) součástí skutkové podstaty deliktu. V daném případě tak lze dojít k závěru, že oba instituty (vyloučení znalce ustanovujícím orgánem a potrestání za předmětný správní delikt) na sobě existují nezávisle a vzájemně se nepodmiňují.

[59] Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že skutečnost, že ustanovující orgán po splnění informační povinnosti znalce o důvodech jeho podjatosti dle ustanovení § 11 odst. 2 předmětného zákona, popř. po podání námítky podjatosti, nerozhodne o vyloučení, resp. rozhodne o zamítnutí námítky podjatosti, znamená, že má znalec povinnost posudek odevzdat. Takový postup ale dle žalovaného nijak neomezuje absolutní zákaz podání

posudku v případě existence důvodů podjatosti, který je stanovený v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb.

- [60] Soud dále uvádí, že vyloučení znalce podle předmětného ustanovení § 11 je právní skutečností, která nastává v důsledku existence takového poměru znalce k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, který je způsobilý založit pochybnost o jeho podjatosti. Rozhodnutí ustanovujícího orgánu pak tuto skutečnost pouze potvrzuje, přičemž pro naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu dle zákona č. 36/1967 Sb. je dle soudu rozhodný pouze faktický stav s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti, nikoliv formální procesní rozhodnutí, kterým by byl tento faktický stav deklarován. Lze pak poznamenat k dosažení tohoto faktického stavu (pochybnost o podjatosti znalce) pak postačí pouhé subjektivní podezření o podjatosti, které je však odůvodněné konkrétními objektivními okolnostmi tak, jako tomu bylo v nyní projednávané věci.
- [61] V šestém žalobním bodu pak žalobce namítal, že ministři nebyl rozkladovou komisí předložen návrh na rozhodnutí (srov. ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu), resp. označil za nestandardní velmi rychlý postup při vydávání napadeného rozhodnutí.
- [62] K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že závěrům žalobce nenásvědčuje nic z předloženého správního spisu. Byť by se s ohledem na rozsáhlost věci mohla rychlost jejího vyřízení jevit jako nestandardní, tak zároveň ji (rychlost) nelze označit za vadu řízení. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že rozkladová komise dne 3. 8. 2017 předmětný rozklad projednala a přijala doporučení rozhodnutí. V tomto směru by se mohlo jednat o vadu pouze za takové situace, když byl žalobce touto rychlostí zkrácen na svých procesních právech, k čemuž však nedošlo, neboť rozklad žalobce stihl ještě před vydáním napadeného rozhodnutí doplnit a toto doplnění bylo v napadeném rozhodnutí reflektováno.
- [63] Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu navrhoval provést důkaz svědeckými výpověďmi členů rozkladové komise. Žalovaný ke svému vyjádření k podané žalobě přiložil zápis z jednání rozkladové komise ze dne 3. 8. 2017, ze kterého vyplývá datum a místo jednání komise a složení komise. Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že rozkladová komise v daném případě rozklad žalobce projednala a přijala návrh rozhodnutí, který předložila ministři ke konečnému rozhodnutí. Z hlediska tohoto procesu tedy soud neshledal žádnou vadu.
- [64] Závěrem podané žaloby pak žalobce namítal nepřiměřenost a nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty, neboť nebylo nijak reflektováno, že žalobce nikdy nebyl trestán a nebyla mu ani udělena výstraha, ale byla mu uložena pokuta v maximální možné výši. Ministr rovněž nepřihlédl k době, která uplynula od spáchání deliktu (znalecký posudek podán dne 13. 8. 2014, rozhodnutí o pokutě vydáno dne 3. 8. 2017).
- [65] Soud nejprve k nezohlednění délky řízení považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 56/2019-28, ze kterého vyplývá, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, ale tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně

toliko pro ukládání trestů v trestním řízení. Z uvedeného tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že správní orgány nebyly povinny v řízení zohledňovat délku řízení.

[66] Dle názoru soudu správní orgány dostávaly při posuzování výše uložené pokuty, jak požadavkům vyplývajícím z právní úpravy platné v době jejich rozhodování [srov. znění ustanovení § 25b odst. 4 zákona č. 36/1967 Sb.: „*Při určení druhu a výměry správního trestu ústavu se přihlédne též ke skutečnosti, zda již v minulosti byla ústavu udělena výstraha podle § 25d.*“], tak požadavkům platným do 30. 6. 2017 (pozn. soudu: prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 7. 2017), kdy totéž ustanovení zákona č. 36/1967 Sb. znělo: „*Při určení druhu a výměry sankce ústavu nebo právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, a ke skutečnosti, zda již v minulosti byla ústavu udělena výstraha podle § 25d.*“

[67] Skutečnost, že správní orgán I. stupně sice zohlednil žalobcovu bezúhonnost, ale nepromítl již svou úvahu do výše sankce, neboť ta byla uložena v maximální zákonné výši 200.000 Kč, soud uvádí, že ani tato skutečnost (předchozí bezúhonnost) sama o sobě nemůže odůvodnit uložení pokuty v maximální výši. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení, když zhodnotily veškeré rozhodné skutečnosti, včetně závažnosti žalobcova správního deliktu (konstatovaly porušení zákonem chráněného zájmu, jakým způsobem k tomuto porušení došlo a v jaké intenzitě, jakož i zohlednily, že žalobce si svého jednání musel být vědom) a jeho majetkových poměrů (vzhledem k jeho ekonomické situaci nepovažovaly uloženou pokutu za nepřiměřeně tvrdou či likvidační). Lze dodat, že i sám soud má za to, že se v daném případě jedná o mimořádně závažný skutek, a je tak třeba, aby uložená sankce měla zejména preventivní a výchovný účinek. Nadto žalobce ani nikdy netvrdil, že by pro něj uložená pokuta byla likvidační. Soud tak nedospěl k závěru, že by uložená sankce byla nepřiměřená či přísná.

[68] K návrhu žalobce na upuštění, popř. snížení uložené pokuty, soud uvádí, že podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

[69] Soud k tomuto návrhu uvádí, že trest byl sice uložen na samotné horní hranici zákonného rozpětí, nicméně správní orgány dostatečně uvedly, jaké důvody je vedly ke stanovení právě maximální zákonné výše pokuty, a proto soud ke snížení uloženého trestu nebo od upuštění od něj nepřistoupil, když takovou výši uložené sankce nepovažuje za zjevně nepřiměřenou vzhledem k okolnostem případu, jak byly popsány výše.

[70] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[71] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu